

Bylo nás i pět

aneb

Švédsko, země bez kopců a lidí, plná borůvek

Je sobota, pomalu táhne na osmou hodinu večerní a my se cestou ze závodů vydáváme vykoupit stodůlecké Tesco. Z požadovaných surovin nemají akorát sladké kondenzované mléko, a tak si ho budeme muset vyrobit z neslazeného za vydatné pomoci moučkového cukru. Byli jsme tedy výrazně úspěšnější než při nákupu německých jízdenek, kteréžto se dají sehnat jen v cestovce Českých drah. A chodit do cestovky o státních svátcích je rovnaké zbytečnému výletu po Praze. sobota

Když byla vybraná část jídla umístěna v brašnách, nezbývalo než ulehnout naposledy do postele s příjemnou vidinou budičku v pět ráno. Až na Zemáka jsme všichni vyrazili na kolech, Holešovické nádraží našli bez delšího váhání, do vlaku nás přijali všechny i s kolama a jako rozveselení nám ještě průvodčí prodal jízdenku z Děčína přes hranice, která vyšla na víc peněz, než ta z Prahy do Děčína. neděle

Ve vlaku přes hranice jsme ještě stačili rozčítit jakéhosi lehce zakomplexovaného pána s velkou taškou, protože jsme měli kola na plošině a on neměl dost rozumu, aby s tou obrtaškou zkusil jiné dveře. Během křiku slov, jež rozhodně nepatří k vybraným výrazům spisovné češtiny, se přecijen z vlaku dostal a my si mohli v poklidu užívat cestu dalšími vlaky. Ty německé jsou, co do prostoru i pohodlí při nastupování, k cyklistům o několik řádů vstřícnější. V Drážďanech jsme měli na přestup poněkud více času, a tak jsme si provedli seznamovací výlet po městě. Najedli jsme se v parku a už zas seděli v dalším vlaku. S narůstajícím časem se počet vlaků vyšplhal na osm a během toho narůstala ochranná pachová atmosféra v našem okolí, která však nebránila lidem začít nás utiskovat. Perličkou pak bylo pět hodin strávených ve vlaku, který v Berlíně (respektive v zemi pod Berlínem) nabral neuvěřitelné množství pasažérů, jenž nás donutilo usadit se na sedačkách do normální (ne)lidské polohy. Snažili jsme se nevidět všechny ty opovržlivé pohledy – nakonec v tom polospánku, jediné rozumné činnosti, to bylo úplně jedno. Ve vlaku se za tu dobu vyměnily 3 průvodčí, a my to museli vydržet v kuse. Co je to za spravedlnost? Abychom neusnuli na vavřínech, přijížděly vlaky na jiná nástupiště než byla v jízdních řádech, a s odjezdy tomu bylo jinak. Jedinou zábavou nám bylo mluvit na Němce česky.

V Sassnitzu jsme se dobloudili k vjezdu na trajekt, za 110€ zakoupili jízdenku a za chvíli jsme v čele kolony vjížděli po mostě na trajekt. Uvázat kola ke stěně a hurá na palubu. Obdivovali jsme, jak loďka polyká všechny ty kamiony a jakmile je snědla všechny, začali jsme nějak klesat. Když jsme pochopili, že se jen zvedalo molo, vydal se trajekt na cestu. Protože byla docela zimča, odebrali jsme se dolů do teplých útrob plavidla, kde už bylo k naší malé radosti všechno měkké k sezení obsazené. U stolu jsme podrobněji zkontrolovali mapu. Vykoukli jsme ven, kde foukal silný vítr a dalo se bezvadně klouzat po navlhle palubě, a nakonec za mírného houpání zaujali všelijaké polohy určené k prospání následujících ještě asi dvou nočních hodin. Ještě že jsem ze školy vycvičen ve spánku s hlavou na stole! V půl třetí ráno přišel budíček v podobě několikajazyčného hlášení, že už jsme ve Švédsku; akorát že v takovém stupni rozespání jsem nerozuměl ani angličtině.

Stále nepříliš bdělí a naopak až příliš rozklepaní zimou jsme odvázali kola a procpali se mezi autobusy ven. Nějaké místo k dokončení spánku se našlo pár metrů od silnice u lavičky se stolem. Ráno se kousek od nás za křovím objevilo moře – proto to tam tak páchlo. Směnárna je v Trelleborgu jen jedna, a tak jsme neměli šanci využít výhod konkurenčního boje. Obrali nás o poplatek 25:- (kurs je 3 CZK za 1 SEK) a tím byly vyřízeny všechny formality, jenž nás dělily od okamžiku, kdy se opřeme do pedálů a začneme poznávat Švédsko. pondělí

V okolí Trelleborgu bylo možné cestovat buďto po cyklostezkách natahaných po chodnicích jak v Praze, nebo po frekventovaných silnicích plných aut. Metodou DFS¹ jsme začali prohledávat okolí, takže jsme dojeli třeba k vratům do jakési firmy, k někomu na

¹Deep First Search – prostě se na každé křižovatce zatočí třeba doprava, a když už to dál nejde, kus se vrátíme a jedem jinou cestou

zahradu, do statku, nebo jen na pole. Celý den byl ve stylu „50% zadarmo“ – po najetých 20 kilometrech jsme se v mapě pohnuli sotva o deset. Viděli jsme louky, pole, elektrárny a — světe div se — dokonce i jeli do kopce. Vítr sice nenabýval takové síly, aby nás strhával ze sedel, nicméně lehkým vánkem jej také nazvat nešlo. Podle toho, jak nám to po rovině střídavě jelo samo a nejelo skoro vůbec jsme viděli, jak se naše cesta pěkně motá sem a tam. Oblohou se proháněly mraky a tak bylo pořád buďto vedro nebo zima, podle toho, zda zrovna vyhrávalo sluníčko nebo studený vítr. Hodinu po poledni jsme založili tradici obědvání na dětském hřišti, kterou se po několik následujících dní úspěšně dařilo dodržovat. K večeru se jako záchranná svačina před smrtí vyčerpáním u cesty vyloupily maliny. O kus dál byla jediná pumpa široko daleko, tak jsme si napumpovali vodu a popojeli vařit a spát k jezeru Västra. Spolu s námi tu byli hnusní slimáci, dokonce jsme viděli i jednoho přerostlého albína. Mňamka sestávala z jednoho a půl pytlíku špaget, sýra a kečupu; kečup byl ostrý, takže dokonce zbyl i na příště. Idylku dokreslovaly vlaky, které nedaleko projížděly v intervalech Pražského metra ve špičce. Z večera už si pamatuji jen to, že je vidět minimálně do jedenácti a letos byla podnájemníkem ve stanu nikoli loňská myš, nýbrž malá žabka. Protože nám ale nezakvákala na dobrou noc, byla ze stanu vyloučena. Vítr přestal foukat a na obloze se vytvořily zvláštní mraky² a tak jsme se trochu báli, co se na nás asi tak chystá zítra.

Probouzeli jsme se do stanu řádně vypečeného sluníčkem a po obvyklém ranním rituálu úterý poučení předchozím dnem začali prohledávat okolí doleva. Objevili jsme rašeliniště a po sedmi kilometrech už byli zase tam, kde ještě před hodinou stály naše stany. Tím bloudění skončilo a my se kochali krajinou, která připomínala poněkud více listnatou Šumavu a Krkonoše.

Těsně před obědem vypustil Karel z brašen nálož v podobě sklenice Nutelly. Sklenice přežila, nikoli tak víčko – tím bylo rozhodnuto, co se bude protentokrát mazat na chleba. Na dětském hřišti se polovina obsahu sklenice přesunula do našich žaludků a my chvíli udiveně pozorovali dva živé starce, neb od Trelleborgu jsme skoro nikoho nepotkali. Pak se trochu polenošilo na sluníčku, Vojta si na písku pohrával s bagrem a nakonec jsme opět začali polykat další kilometry. Krom cestohledně–mapařských přestávek jsme zastavili jen u lesa na borůvky. Těch je tady habaděj a vůbec nikdo je nesbírá.

Cesta vedla pořád někde mezi vodou, na polích byla voda, v lese byla voda, z vody rostly stromy, někde dokonce i lavičky – asi tu drobet přšelo – a do toho se houpala a houpala až se dohoupala do vesnice, kde jsme měli nabrat vodu. Jelikož tam nebylo ani živáčka a místo toho tam byl hřbitov, kde obvykle voda teče, zkusili jsme ji nabrat. Byla odporná a tak jsme nakonec našli nějaké živé lidi na zahrádce, kteří nás touto životadárnou kapalinou řádově lahodnější chuti obdarovali. Minuli jsme cedulku s nápisem „Eriks Kurva“, z čehož jsme usoudili na sídlo divoženky Eriky a raději upalovali ještě nějaký ten kilometr dál.

Okolojedoucí motorkář u nás v místě aktuálního tábořiště zastavil s nabídkou, že kdybychom cokoli potřebovali, bydlí o pár metrů napravo, a že o pár metrů nalevo u jezera je *sany bej* a ne bahno jako tady. Pláž Zemák nenašel a potřebné sluníčko na další den by nám chlapec asi taky nezprostředkoval. Vařili jsme na ohničku ve velkém květináči a jelikož zapalovač odmítal vyrobit plamínek delší než půl centimetru, který sfouknul sebemenší větřík, podpaloval jsem táboráček pěkně zálesácky pomocí plynového vařiče. K jídlu byly chlupatý knedle z prášku a kdyby se mi podařilo lépe odhadnout množství vody, mohly být skoro jak od babičky. Ale nebyly. A chlupatý už vůbec ne. Po vykoulení noků jsem se v pauze mezi uvedením vody do bodu varu jal hledat papíry s deníčkem. Po deseti minutách vzteku a beznaděje jsem je v posledním záchvěvu zoufalství našel zastrčené v obalu u karimatky. Máš štěstí, deníčku!

²V naší odborné terminologii nazývaná „šlehačka“

Místo žáby ve stanu se na nás pro tentokrát začaly snášet noční dešťové kapky. Ráno sice už nepršelo, ale slunce si očividně hrálo na schovku a tak byl budíček až dost pozdě. Časovou ztrátu jsme dohnali nevařením čaje a k tomu si zkazili chuť nadměrným množstvím Nutelly namazané na plackách připomínajících Velikonoční jidáše.

Včerejší Šumava a Krkonoše se změnilly na mokrou Šumavu a mokré Krkonoše; jen co jsme natáhli pláštěnky, oddělil se od mého kola pedál a zůstal ležet na zemi. Dočasně jsem ho přišrouboval zpátky a dál se nechával obletovat bahnem z cesty, dokud pedál neupadl znova. Závit už nebyl jak za mladých let, a tak to nebylo naposledy. Do toho jsem objevil, že se roznyťovává řetěz – ten ale měl dle plánu vydržet až do večera. Dojeli jsme až do většího města, ale prodejna kol a sekaček měla zrovna prázdniny. Sekačky jsou asi také zajímavý artikl, dost jsme se divili, kdo seká ty zahrady, když tu nikdo nežije, až jsme viděli automatickou sekačku, která poněkud chaoticky zušlechťovala trávník sama. Nezbylo než po obědě pomocí provázku zabránit matce ve vypadávání a s chrochtajícím pedálem dojet do většího města. Ani to nestačilo – jelikož jsme zatím nebloudili, bylo teď potřeba vykonat asi osmikilometrovou zajížďku do ještě většího města, kde malý krámeček byl. Je zvláštní nepoměr mezi počtem kvalitních cyklostezek a téměř nemožností nalézt nějaký servis. Pedály se podařilo zaplatit kartou a dokonce mi i půjčili klíč, abych při výměně pedálů nemusel bojovat se sikovkama. Když už jsme chtěli pokračovat, přiklusala jakási Jugoslávka – obchodnice, že by potřebovala *helpnout* s ledničkou po schodech do obchodu. Za odměnu jsme měli dostat cigarety; kdyby nám radši dala zapalovač... Další cyklostezka se nás snažila duševně udolat rovinkou dlouhou přes 3 km, jejíž konec byl stále skoro v nedohlednu. Za rovinkou bylo konečně pár zatáček a za nimi kemp, v kempu prádelna se sušičkou a v sušičce zanedlouho i naše mokré boty, jenž z té nevinně vyhlížející skříňky vytvořily účinnou chemickou zbraň. Usušily se tam i navlhle papíry na deníček.

V kempu jsme si natočili vodu a jali se hledat obchod s chlebem. Měli tam nějaké víno za 5:- v zálohované PET flašce, tak jsme ho vzali na večer. Bylo to nějaké hnusné černé pivo. Po prudké cestičce jsme se za chvíli jeli podívat na pláž k jezeru; cestou nahoru jsem šlapal s ohledem na řetěz velmi opatrně, nedbaje hluku a výkřiků za mnou, vypovídající o názoru ostatních na moji rychlost, až to Mirkovi došlo. „Novič se bojí, aby nepřetrh řetěz!“ Rup! a ležel na zemi. Tak jsem si zabarvil ruce na černo při nýtování řetězu, ostatní pak na modro při sbírání borůvek. Když bylo dílo dokonáno, vyzkoušel jsem píseček u jezera – vypadá hezky, ale Solvina to teda není. Asi budu za černouška až do Prahy.

Koupili jsme špatnou rýži, ta potvora *parboiled* se nedá pořádně rozvařit! A tak ta rýže vypadala jako rýže i s borůvkama a oslazeným mlékem. K tuňákovi bude ale za pár dní ta nerozvařená lepší. Bydlíme zase u vody, od vody fouká a že fouká studeně, máme před stanem položenou na bok lavičku v roli větrolamu.

Abychom nevstávali tak pozdě, bylo nepříliš jednomyslně rozhodnuto, že nastavíme budíka na 8:10. Ráno se však ukázalo, že násilná forma vstávání je nerealizovatelná a tak to na nás v desetiminutových intervalech pípalo ještě několikrát. Na stejné pláži o kus vedle spali pod širákem nějací dva místní blázni, kteří pak ráno naskákali v těch 15° a studeném větru do jezera³ za účelem ranní koupele. Brrr! Asi jsme nějací teplomilní.

Opět neomylně jsme vyrazili vpřed, tentokráte rovnou v dlouhých kalhotách. Zase byla kolem Šumava, i když faktem je, že se tady poněkud liší to, co roste pod stromy na zemi. Je tady víc zeleno, tráva, mech a sběrem nepoznamenané borůvčí. Našli jsme i malé lesní jahůdky, ale jako náhrada oběda to rozhodně nestačilo. Proto jsme spotřebovali jeden chleba v roli půloběda a naším dalším velkým cílem se stal obchod s další částí oběda. Tímto cílem bylo cokoli v Jönköpingu, kde jsme trochu navlhli od vody z mraků. Prohlédli jsme si velké jezero, pořídili panoramatickou fotkou, na které nejjasněji dominují sloupy

³jezerem pro zjednodušení nazýváme veškeré vodní plochy :)

veřejného osvětlení a upalovali se schovat na nádraží před začínajícím řádným slejvákem. Obědváme v hale a měníme plán cesty, jezero se objíždět dokola nebude, ač bychom to v pohodě stihli. Z haly nádraží bylo suchou nohou možno projít do malého nákupního centra, kde prodávali i nějaké ty suvenýry za nelidové ceny; měli tam pěkné samolepky „pozor losi“, které už se nám jinde koupit nepodařilo. Poslali jsme do vlasti něco pohledů se známkou za 11 švédských Korun a při tom popřemýšleli, zda nebylo lepší místo 8 pohledů koupit dva plyšáky. Zemák na pohled namaloval velké srdce a upadl z toho do takové letargie, že zase zapomněl, že se svět točí kolem pólů a ne kolem něj. Následkem toho nebyla půlhodina, kdy jsme psali těch osm dopisů jedinou propiskou (v trafice o kus vedle jich leželo několik na vyplnění formulářů pro fotolab), jediný ztracený čas. Zatočili jsme evidentně špatným směrem, avšak na volání reagoval Zemák pouhým otočením hlavy. Nezastavil, nevrátil se. To prostě není jeho styl. Takže jsme se pak dvě hodiny hledali...

K večeru jsme našli krásný plácek u vody, ale někomu patřil, a domácí zase nebyli doma. Pokračovali jsme dál po zavřené silnici, žádný provoz tam nebyl a tak jsme zabrali travnaté odpočívadlo několik schodů pod silnicí ve srázu k vodě. Čočka s párkama se zase podařila. Nuda. Fouká jen všudypřítomný vítr, pár kapek nás atakovalo jen ráno chvíli před vstáváním. Naštěstí je to přestalo bavit, a tak jsme v poklidu a suchu posnídali müsli. Kotlík jsem odčočkoval zbytkem čaje a mohlo se jet. Teda jet – napřed bylo potřeba vynést naložené kolo po schodech neschodech na silnici a potom bylo potřeba nahoře čekat, až s jistým časovým odstupem provede totéž i Karel. Vydali jsme se vstříc překvapení, které na nás chystala včerejší cedule se zákazem vjezdu. Zanedlouho jsme dojeli k dalším zátarasám, za nimiž už byla podezřelá a propadlá silnice. Místní cyklista narozdíl od nás dobře věděl, že je pátek třináctého, a tak se chtěl vracet. My jsme mu však bez váhání předvedli svoji odvahu, vycachtali si boty ve vodě, přešli uzoučký zbytek silnice a s vědomím toho, že kdybychom si ty boty na chvíli sundali, mohly teď být suché, pozorovali, jak se i osamělý cestovatel odvážil a přešel silnici za námi. Plni očekávání jsme byli, když jsme projeli okolo další zákazové cedule, ale žádná další díra už se nekonala.

pátek

Při převlékání do méně teplého oděvu okolo nás projeli dva trénující cyklisti a jen kvůli Zemákovu pomalému depu se nám je nepodařilo chytit a museli jsme si dalších 20km zbytečně odšlapat pěkně sami vlastními silami. Chvíli jsme je sice dojížděli, ale pak se do mírného kopce začalo zdát, že nám docházejí síly, což jednoznačně potvrdil můj opět přetržený řetěz. Pro vodu jsme se stavili na benzínce, kde jsme na sluníčku trochu osušili boty a ponožky.

V Mjelby jsme se rozhodli, že začneme trénovat jízdu bez mapy. Svoje denní penzum bloudění jsme vyčerpali po několika kilometrech ve slepé ulici do osady u lesa. Vrátili jsme se do města na oběd, při kterém dostal Karel přednášku o draftingu a plynulosti provozu, kterou nebylo kupodivu potřeba 3× opakovat, a po které dokonce odtáhl 15km aniž bychom si za ním připadali jak na gumicuku. Během jízdy jsem upadl do poobědového spánku, ze kterého mě vyrušovalo jen uvědomění si toho, že čím dál jsme od domova, tím víc tady jezdí felicií. Krajina svůj ráz příliš nezměnila, ale lesy ustoupily polím, ubylo kopečků a co je nejhorší, zmizely i ty borůvky a maliny.

Místo svačínového chleba jsme zakoupili dvoulitrovou zmrzlinu tří chutí, mezi kterými v podstatě nebyl rozdíl. Spolu s indiánky plněnými nevydatnou pěnou to byl všechn zdroj energie na další 4 hodiny. A protože už zase krásně hrálo sluníčko, sjeli jsme k vodě vykoupat jak sebe, tak části svého oděvu. Tu nastal problém co dál: zůstat, nebo ještě popojet? Bylo něco po páté hodině, kilometroměr na řídkách indikoval 105km a Karel se snažil prosadit, že když je vidět do půlnoci, můžeme klidně ještě 60 ujet a vařit budeme za šera. Nakonec za nás rozhodly děti, které se tam přišly vykoupat. Jeli jsme tedy dál a tak luxusní místo na spaní jsme nenašli ani po hodině. Večer pak simultánně s vařením 12 porcí kaše probíhalo štelování dvou kol.

Deníčku deníčku, kvůli tobě mi to dneska ráno trvalo o půl minuty déle než Karlovi! sobota
Doufám, že teď se polepšíš a nevyvaříš kvůli tobě vodu na rejži; soja je v dobrých Vojtových rukou. Tomu se konečně ulevilo, že hrnec nevezze zbytečně, a taky ho někdy použijem spolu s kotlíkem najednou. A teď už zpátky... Vyjeli jsme už ve čtvrt na deset a jelikož bez bloudění by to prostě nebylo ono, brzy naše cesta skončila u kohosi v garáži. Naštěstí to nebyla velká zajížďka, pro jistotu jsme se na cestu chtěli zeptat, ale paní s jednou rukavicí, která zušlechťovala záhonek, byla prvním člověkem, co neuměl anglicky. Jménu vesnice však porozuměla a navedla nás na podivnou lesní cestu, po které jsme už nezabloudili. Zemák se při té příležitosti podívoval, že je tam tolik samot a žádný pes - dvě minuty nato ho jeden málem sežral.

Je to poprvé, co vidíme pár lidí jak sedí před domem a nic nedělají. Jestli ono to nebude tím, že začal víkend. Z poměrně rovných silnic se najednou stalo něco ne nepodobného velbloudím hrbům, úplná nekonečná karavana. To je horší než pořádné hory v Itálii! Vojtu napadlo, že jsme měli ty hrby počítat, ale už bylo pozdě; asi se kvůli tomu budeme muset vrátit. Svačinoobědvali jsme dva malé chlebíky a na další chod oběda museli počkat celých dlouhých 60km. Není jednoduché tady jen tak nakoupit, rozhodně není možné vyrazit ráno jen tak nalačno k prvnímu krámu. Jedinou požitelnou hmotou byly během té dlouhé cesty jedny u silnice rostoucí třeš...š...šničky o velikosti — to se ani nedá k ničemu přirovnat. Aspoň že byly sladký!

Brusinková marmeláda padla k druhé části oběda celá, a to to nebyl žádný drobeček; příště zkusíme třeba jablečné pyrě. Během porovnávání mapy s realitou a hledání bodu *hír jů ár* během opouštění města objevil Mírek u jednoho domu prasečí hlavu. Po bližším ohledání se ukázalo, že to nic zajímavého k večeri není, a pokračovali jsme stanovat mezi dvě jezera blízko u cesty. Akorát že na té mapě nikdo nepsal, že je každé jezero jinak vysoko, a když už se k jednomu dostaneme, bude nás od něj dělit deset metrů vysokého rákosí. Konečně jsme ale pochopili, k čemu jsou dobré bílé balíky slámy s krycím názvem *sýry* nebo *hermelíny*.⁴ Dají se o ně dobře opírat kola. Jen už není jasné, proč se všude vyskytují v takovém množství. Můj hloupý nápad spát mezi sýry mimo stan byl oceněn silným bzúčením komárů okolo hlavy ještě ve tři ráno a navíc jsem pak vypadal, jako kdybych dostal vyrážku.

Další den dopoledne jsem mezi dvěma polospánkovými seancemi experimentálně sta- neděle
novil kadenci kopců na 4 velbloudy a 3,5 dromedára za 10 minut. Jak svítilo sluníčko, velbloudi pomalu usychali a cesta začala být nudnější a nudnější. Jediné zpestření byla svačina, a vzhledem k tomu, že jsou tady skoro všechny chleby *samojedlé*, dali jsme si jeden s perníkovou příchutí úplně nasucho. Našli jsme pěkné koupání a jen tak tak stihli vykonat hygienu — v 13:20 zjevně začíná koupací hodina a pláž se začala plnit domorodci. Neostýchali se a naskákali do mydlinkovate a hlavně studené vody, jako by se nechumelilo. Však ono taky nechumelilo, počasí na nás začalo být hodné.

Oběd se pak od svačiny lišil tím, že bylo na chlebu namazáno i to slibované jablečné pyrě. U cesty se zase konečně objevily borůvky, maliny a pak nakonec i moře, které bylo opravdu slané! Vojtův návrh jít bydlet na malý ostrov byl zavržen, neb bychom museli přenášet kola asi 5 metrů vodou, která sahala až po pás. A co kdyby ráno přišly vlny! Takže jsme spali jen na poloostrově a do toho vařili pytlíkové noky s pytlíkovou houbovou omáčkou. Rozdělili jsme müsli na ráno, přisypali do něj borůvky, kus ujedli a šli spát. Bez jednoho stanu rovnou pod odeznělé červánky. Tentokrát jsem usínal s repelentem po ruce a podařilo se mi to mnohem dřív a lépe, než včera. Ráno sluníčko pěkně hřálo a tak jsme pondělí
se balili dlouho a vyrazili pozdě, stejně není kam spěchat. Leda na nákup, dnes nevezeme suroviny ani na svačinu.

Deníčku, je mi smutno! Někam se nám ztratily Švédky a nenašli jsme je ani po celém

⁴později jsme viděli i zelené sýry, zřejmě s nivou

dni hledání!!

Jako jedno z posledních možných zpestření stále stejně nudné cesty zpátky k domovu se nám naskytla možnost zavěsit se za traktor, který nás táhl směrem ke městu a tedy i zdroji potravy rychlostí v rozmezí 35 – 40km/h. Nakonec nám traktorista zamával a opustil nás jakousi boční ulicí. Vyčkali jsme na ztraceného Karla a koupili obligátní chleba, kilo sýra na večer a *refill marmošku* - v tubě jako salám nebo paštika.

Aby mohly naše cesty pokračovat po velkém ostrově Öland, museli jsme po dlouhém mostě přejet k tomu určeným autobusem s přívěsem, který jezdí jednou za hodinu. Odvezl nás zadarmo, jsme zvědaví, zda to není podnikatelský záměr a nebudou chtít zaplatit za cestu zpátky. V autobuse byly i čtyři zvědavé Švédky se zastydlou pubertou, ale aspoň někdo si s námi chtěl povídat. Karel se jich bál, ostatní projevovali silnou míru apatie a pohledy směřovali z okna, tak jsem musel udržovat konverzaci sám. Jenže moje technická angličtina není se slovníkem blondaté Švédky, která nabízí sex se svou stydlivou kamarádkou, příliš sluchitelný. Slíbila, že za rok přijedou na návštěvu a pak se ani nerozloučily. Objeli jsme 90km po cyklostezkách a silnicích po ostrově, vydrásali se i do závratné výšky 25 mnm a dokonce se i vykoupali v moři. Byla tam asi tři metry široká písčná pláž a ač jsem v oblasti kinematografie naprosto nevzdělán, během frontálního postupu do vody se mi jasně vyjevila scéna z konce Pupenda. Člověk by dřív došel někam do Ruska, než by si namočil plavky.

První neochotné ostrovní ženy nám odmítly natočit vodu do lahví a vůbec dělaly, že tam vlastně ani nejsme. Napříč ostrovem jsme se vraceli 8 km po totální rovině, z toho půlku po planině, rozdělené půlmetrovými zídками na nepřiliš pochopitelné díly, a druhou půlku už nevydržel můj zadní plášť. Aspoň mám teď náhradní modrý a pěkně mi ladí ke kolu. Otevřeli jsme si branku do národního parku, projeli cestičkami plnými bahna a jen jsme vyjeli ven, čekalo na nás tábořiště s přístřeškem. Na ohničku ve skruži jsme ukuchtili špagety. Mísli, které se v ešáku máčelo na ráno, jsem si skoro snědl, tak nevím, co budu zítra dělat.

Přes noc se Karlovi infikoval představec plyšovou krávou. Zjistil to ráno asi po pěti úterý minutách manipulace s kolem a ihned začal hrozit fyzickým napadením krávy nožem a její totální destrukcí. Nakonec vše proběhlo v klidu a míru imbusem a teď mám krávu na řídítkách zase já. Kvůli krávě mi to zas trvalo trochu dýl, a tak jsme přes extrémní snahu a zběsilé tempo nestihli autobus zpátky do pevné Evropy. Místo toho jsme navštívili ostrovní supermarket, podumali nad pytlíky rýže, klasicky vzali ten s nejmenší cenou za kilo a už se těšili, jak se bude vařit rýže bez varných sáčků. V autobuse si s námi nikdo nepovídal. Po nekončícím motání jsme vybloudili z Kalmaru a po nudné silnici jeli vstříc dalším jezerům a lepším zítřkům.

Náš večerní táboráček opět přivolaal něco dešťových kapek, ale hodinu po poledni už zase šajnilo slunko. Vojta objevil, že jeho zadní plášť není úplně v té správné kondici, a tak ho po sváče přendal dopředu, aby nebyl tolik zatížený. Podle velikosti puntíků vesnic v mapě máme do případného servisu ještě pěkných pár desítek kilometrů před sebou. Po nějaké té hodině následovala zase konzumace suchého chleba, ale měli jsme štěstí, protože byl čerstvější než ty marmeládové předtím.

Bylo vedro a hledali jsme zase koupací a mycí jezero, místo něj však po nějaké době našli zimu a jakýsi malý rozvodněný rybníček. Bydlíme tedy nakonec nikoli na vysoké noze ale ve vysoké trávě, a protože jsem odmítl praktikovat pofidérní postupy jako vařit rýži rovnou ve studené vodě, ustál to kotlík bez jakékoli újmy. Potom už jsem neměl dost sil přesunout se do stanu, a tak jsem zůstal ležet na louce. V pět ráno následoval klasický středa přesun asi sto metrů po mokré louce vstříc sluníčku a po deváté hodině pak konstatování, že mám v obličejí zase komáří vyrážku. Jsou tady ti šmejdi nějakí zákešní, nevím, zda ti u nás dodržují nějakou etiketu, každopádně od českých komárů jsem nikdy moc štípanců

v obličejích neměl. Dostavil se velmi kladný výsledek mého taktického plánu, jak mít víc snídaně - rozsypat müsli až ráno, stejně jsou ty vločky namočené za chvíli.

Pak jsme se rozdělili. Zemák utvořil odpočívací skupinu a zbytek jel objet jezero. Brzy jsme projevili svou dynamičnost, adaptabilitu a flexibilitu při volbě trasy - stručně řečeno jsme přejeli odbočku a ještě si to prodloužili. Zato jsme viděli víc liduprázdných vesniček, unuděných krav a polomů. Oběd jsme kupovali až po příjemné koupeli někdy ve čtvrt na tři. Hezky kulturně usazení na plastových židličkách u plastového stolku na čerstvě posekané trávě jsme spořádali tři chleby s marmeládou a rybičkama ve sladko-kyselém nálevu, dohromady něco přes 3,5 kg materiálu. Rozvalili jsme se na tom krásně posekaném trávníku a nechali čas a mraky, ať si plují dle svého uvážení. Něco času také uteklo, než jsme v lese nasbírali borůvky do rýže a pak začalo hledání zdroje pitné vody. Zde nastal mírný problém, když v žádném z domů nebyli lidé, maximálně někde zaštěkal pes. Podařilo se nám narazit na nějakou starou babku, která očividně nechápala, co se to děje. Někam ukázala roztřesenou rukou, a tak jsme vyzkoušeli kohoutky na zahradě. Voda byla vypnutá. I vyrazili jsme za sousedy ve směru babčiny vztyčené ruky. Otevřeli jsme branku, došli ke dveřím, zakleпали — a nic. Nikde nikdo, jen funkční kohoutek na zdi domu. Po krátké analýze situace jsme si vodu natočili, což vyvolalo Karlův výbuch nepochopitelného hněvu a právních výrazů. Na ultimátum, že nedostane večeři, dokud nepřiveze taky nějakou vodu, reagoval nepřilíš výrazným požadavkem o druhou mapu, vyhlásil sraz v Trelleborgu a vydal se na soukromou cestu. Nechal nám karimatku, borůvky, bombu od vařiče a rýži k večeři, odvezl si potom stan, zbytečný vařič, kilo müsli a prázdné lahve. Sjeli jsme z kopce dolů k vodě a bydlíme na plácku v lese společně s párečkem Němců. Proto si nemůžeme odpustit vaření na ohni v kotlíku jako správní čechácci. Vojta mi nechtěl půjčit vařič na podpálení ohně, a tak to musel zvládnout skoro nehořící zapalovač. Rýže začala na rozdíl od včera připomínat spíš vaření kaše, což se k mléku, cukru a borůvkám docela hodilo. Jsme nasyceni, já s Vojtou doufáme že mimo stan nebude moc zima a těšíme se na ranní jízdu o hladu.

Ráno jsme se zabalili, rozloučili s germány a včetně klíšťata na Vojtově tváři se začali zase přibližovat k domovu a k jídlu. Projeli jsme se i kolem zámečku, do kterého vedla jen soukromá cesta. Asi tam bydlí nějaký mafián. Filosofovali jsme, co asi tak dělá Karel, až zemák vymyslel zajímavou hru: Každý odbočí někde na křižovatce na malou červenou silnici a sraz bude v Åhusu. Tuto hru jsem pokazil proto, že mi nebylo jasné, která ze tří cest na křižovatce je ta červená, a která vede jen k někomu na dvůr. Nakonec to bylo dobře, protože jednak těch cest zdaleka nebylo tolik, kolik Zemák líčil, a navíc Åhus je poněkud velký. Dokonce se tam ztratil i sám Zemák, když se nechtěl smířit s tím, že se jedeme koupat. Našel nás na pláži až v okamžiku, když už to skoro vzdal. My jsme si s Mirkem zatím zaplavali v ledové vodě. Nějak mi zatuhla ta kapalina v uchu, a tak jsem se zpátky na pláž potácel jak pod vlivem alkoholu.

A protože jsme jen šlapali, nikdo se neopoždřoval, neopakoval jako novinku něco, co se řešilo před půlhodinou, a neptal se potřetí „cože?“, přišla řeč na jiná témata. Třeba že to vypadá na déšť, a tak bude dnes venku spát Zemák, měl si Karla se stanem ohlídat. Že on je vlastně jen takový malý zbytečný příprtek navíc. Ačkoli to jeho ekvivalentním povídkám, které jsme poslouchali celou dobu, sahalo tak někde mezi kotníky a kolena, nevydržel to a po vzoru Karla nám ujel. Nečekal ani na první křižovatce, ani v první vesnici, natož potom na prvním kopci. Po několika křižovatkách už bylo jasné, že si k večeři musíme koupit nové těstoviny, které si odvezl spolu se dvěma karimatkami, strachem před spaním bez stanu, bombou k vařiči a jedněma rybičkama. V Sjöbo byl krom barevných vrtulí k sehnání i skládací plášť za 100 korun, který jsem po večeři promptně vyměnil místo modré rezervy. Byli jsme na pláži u silnice a rozhodně jsme nebyli jediní, kdo tady večeřel. Jediní, kdo tu chtěl spát, jsme ale byli. Mělo to být bez stanu, ale množství komárů

nás donutilo nenáročnou operaci stavění stanu provést. K tomu jsme měli k dispozici splachovací záchod, jezero plné něčeho divného zeleného a sprchu s čistou vodou přijatelné teploty.

Ráno jsme vyfotili u lidí v autě mapu, ve které byly než silnice důležitější pozice pátek prodejen *mekdonalda*, něco vypsali na papír a zaklesli svá pozadí do sedel. Jeli jsme a jeli, až se na poli vedle nás rozeběhli — daňci. Ale pro tu chvíli to byli prostě *losi* a nabootovat foťák zabalený v igelitu v kapse od dresu je operace co do času náročná přesně tak, aby se na fotce objevily jen parohy v obilí. Zvířata zmizela v malém hustém lesíku plném kopřiv. Chvíli jsme čekali, co se bude dít, a protože se nic nedělo, vydal jsem se milá zvířátka trochu vyplašit. Kameny dopadající do lesa vyhnaly jen jednu bezparožnou slečnu, a tak bylo potřeba vymyslet jinou strategii. Pomohlo vlézt mezi kopřivy a pustit hudbu z telefonu. Zanedlouho se nabídla scénérie vhodná pro zachycení fotoaparátem a my mohli nasycení novými zážitky po 3/4 hodině zase pokračovat v hltání kilometrů k Trelleborgu.

Ten na nás čekal spolu s koupelí, Karlem i Zemákem. Ti dva spali asi kilometr od sebe, ale stejně neměli zapalovač, takže by se na ty špagety a kompletní vařič mohli stejně jen koukat. Byli jsme už oblečení jako civilisti a ne jako cyklisti, a hledali jsme nějaké suvenýry. Což o to, módního oblečení by se tu koupilo dost, dokonce i ve slevě, ale něco zajímavého aspoň jako v Jönköpingu tady teda nebylo. Tak jsme vzali zásobu chleba na cestu, čímž jsme se dostali na hodnotu pěkných 40 chlebů za 14 dní cesty a přesunuli jsme se do parku vařit Zemákovy špagety. Usídlili jsme se na lavičkách, tvořících půlkruhové hlediště pro zastřešené pódium, a protože kilo špaget s masovými kuličkami není zrovna málo, ještě hodinu poté jsme museli nehybně ležet na lavičkách a čekat, až budeme zase pohybuschopní. Potom jsme koupili lístky na trajekt, kteréžto vyšly o €uro draž než před dvěma týdny, mávnutím kouzelného proutku přeměnili zbylé koruny zpátky na €ura, vyrovnali dluhy, přeplatky a nedoplatky a šli čekat k brance pro cyklisty. Deklarovanou kameru jsme nikde neviděli, ale po nějaké době nás opravdu někdo vpustil dovnitř. Počkali jsme až se trajekt vyprázdní a v čele kolony se začali stěhovat dovnitř. Chvíli jsem se v garáži kochal nalodňováním aut a kamionů a pak už jsme pluli. Tentokrát ani vlny nebyly, větrík jen pofukoval a za komínem draftoval racek. Aspoň měl v sobě tolik slušnosti, že si nesedl na palubu, když už neměl koupený lístek. Deníček jsem psal na krabici od balení pív, za což jsem si vysloužil fotku spolu s hromadou prázdných plechovek. FUJ!

V Sassnitzu jsem při výjezdu z trajektu a závodění s karavany ztratil jednu láhev s vodou, naštěstí jsme jich měli dost, tak jsem ji tam ponechal svému osudu. Dojeli jsme na malé nádraží zkontrolovat, že tam opravdu automaty na lístky nejsou, uvařili gulášovku s chlebem a potom vylosovali, kdo pojedje se mnou na nádraží v Sassnitzu pro lístky. A tak zatímco Karel se Zemákem stavěli na nádraží stan, já s Vojtou jsme nasadili čelovky a vydali se na cestu. Bylo to z kopce a nádraží jsme bez problémů našli, stejně jako automat. Horší to bylo s hledáním toalety, na vedlejším autobusáku byly placené budky a navíc jsme tam svojí přítomností podráždili fotobuňky a rozsvítily celé nástupiště, na němž si banda Němců užívala tajemné temno. Vyměnili jsme s nimi pár skřeků a začali hledat cestu zpátky po opačné straně trati. Cestou si Vojta všiml, že nemám blikáčku, tak jsme jí jeli hledat zpátky. Když nebyla ani na silnici v místech, kde jsme předtím skočili z chodníku, bylo jasné, že jsme se vracet nemuseli. Nakonec stejně ležela na kostkách hned za naším nádražím. Ulehli jsme na perón a doufali, že nebude moc velký provoz.

Po osmé hodině ráno jsme naskákali do vlaku a vydali se směr Děčín. A tak jsme jeli, sobota jedli, spali a přestupovali. Aby to nebylo tak jednoduché, začali v jednom vlaku oznamovat výluky - vyrozuměli jsme, že kdo chce do Berlína, má jít na S-Bahn⁵, ale co mají dělat ti,

⁵takové převážně nadzemní metro

kteří by za Berlínem pokračovali, to nám neporadil ani průvodčí. Navíc měl křivé zuby a huhlal tak, že mu nebylo vůbec rozumět. Jedno metro nám ujelo před nosem, s čekáním na pasažéry se tady opravdu nemazlí. Nalodili jsme se tedy do dalšího, napřed to byla linka S1, pak najednou S2 a pak už jsme byli na Friedrichstraße a přestupovali asi po čtyřech schodištích do nejvyššího patra na S9. To nás dovezlo na hlavák, kde jsme prvním možným vlakem, odjeli směr Drážďany. Tam se naskytla možnost jet místo do Děčína jen do Schönau, zato o hodinu a půl dřív. Už jsme to chtěli mít za sebou, a tak jsme rozhodli, že vyzkoušíme cyklostezku přes hranice. Na německé straně byla pěkná, na české kus taky. Pak asfalt nenávratně zmizel, a toho, kdo nechal tenhle úsek označit jako cyklostezku, bych nechal za trest jezdit tam a zpátky na kole bez duší. V Děčíně se Zemák s Karlem bez pozdravu oddělili, aby si koupili lístek na vlak, a my zbylí navlékli cyklistické hadry a vydali se podle vody směr Ústí. V Lovosicích jsme tupě poslechli dopravní značení, a místo abychom jeli přes centrum, vydali jsme se po obchvatu okolo. Bylo to přesně těch pět kilometrů, které nás pak dělily od toho, abychom dojeli domů ještě za sucha. V hospodě kdesi na nádraží jsme si dali o půl jedenácté večeri, nasadili čelovky a doufali, že trefíme. Úderem dvanácté hodiny jsme byli se sto pěti kilometry na tachometru v Kralupech a neděle v jednu už vedle nás svítilo Ruzyňské letiště. Jak jsme mohli trefit přes Šárku mi není zcela jasné. Na uvítanou nás navlhčilo pár kapek a pak už jsme se blížili, Hvězda, Řepy, domů necelých 5km a okolo pořádný slejvák. Tak jsme ho nedbali, vyjeli poslední větší kopec, zamávali si na křižovatce a kolem půl druhé se 148kilometry zajížděli do sucha domova. Mirka ke všemu přivítala odstávka teplé vody.